

Το Κήρυγμα της Κυριακής από την Ιερά Μητρόπολη Δράμας

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Κυριακή 9 Αυγούστου 2020 (Θ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ) (Ματθ. ιδ' 22 - 34)

«Ὁλιγόπιστε! Εἰς τί ἐδίστασας;».

Με αυτά τα λόγια ο Κύριος ήλεγξε τον απόστολο Πέτρο, τον μαθητή του, ο οποίος όταν είδε τον Κύριο να περπατά πάνω στην τρικυμισμένη θάλασσα, τόλμησε να πέσει από το πλοίο και να περπατήσει κι ο ίδιος πάνω σ'αυτήν, για να τον συναντήσει. Βλέποντας, όμως, τον ισχυρό άνεμο φοβήθηκε, και τότε άρχισε να καταποντίζεται. «**Κύριε, σώσε με!**» άρχισε να φωνάζει. Και ο Κύριος τον άρπαξε με το πανάγιο χέρι του και τον συγκράτησε. Τον έσωσε από τον καταποντισμό και τον πνιγμό. Παράλληλα όμως τον μάλωσε για την λιποψυχία του, η οποία είχε προκαλέσει τον κίνδυνο του καταποντισμού του. «**Γιατί, δέιλιασες», του είπε, «γιατί φάνηκες ολιγόπιστος;**»

Φανέρωσε ο Κύριος με αυτά τα λόγια ότι ήταν τελείως αδικαιολόγητη η ολιγοπιστία του αποστόλου. Αλλά γιατί ήταν αδικαιολόγητη η ολιγοπιστία;

Γιατί ο Κύριος ήταν παρών! Τον έβλεπε μπροστά του ο άγιος απόστολος Πέτρος. Τον είχε κοντά του. Και γνώριζε ότι εκείνος είναι «ο Υιός του Θεού του ζώντος» (Ματθ. ιστ' 16). Γνώριζε ότι διέθετε άπειρη δύναμη και εξουσία. Αυτό άλλωστε φανέρωνε και η κραυγή του κατά τη στιγμή του κινδύνου.

«Κύριε, σῶσον με». Εφόσον λοιπόν ήταν τόσο κοντά του ο Κύριος, ο Δημιουργός και Εξουσιαστής του ουρανού και της γης, η δειλία και ο φόβος ήταν εντελώς αδικαιολόγητα.

Μήπως όμως και οι δικές μας παρόμοιες καταστάσεις δειλίας και φόβου είναι περισσότερο δικαιολογημένες; Ο ίδιος ο Κύριος δεν μας είχε διαβεβαιώσει ότι «ιδού εγώ μεθ' υμών ειμί πάσας τας ημέρας»; (Ματθ. κη' 20). Δεν βρίσκεται αδιάκοπα στο πλευρό μας; Δεν παρακολουθεί με ενδιαφέρον και άμετρη στοργή τους αγώνες μας; Δεν γνωρίζει τους κινδύνους και τις θλίψεις που αντιμετωπίζουμε; Βεβαιότατα τους γνωρίζει. Και είναι έτοιμος σαν στοργικός Πατέρας να μας αρπάξει και να μας στηρίξει σε κάθε δύσκολη στιγμή, που κλονίζονται τα βήματά μας. Ακούει τις προσευχές και τους μυστικούς στεναγμούς μας. Ως πάνσοφος παιδαγωγός επαγρυπνεί, ώστε οι πειρασμοί να μην υπερβούν το μέτρο των δυνάμεών μας, αλλά να βγούμε από όλους νικητές με τη βοήθειά του (Α' Κορ. ι' 13).

Στην ώρα, λοιπόν, που θλίψεις, πειρασμοί, κίνδυνοι, απειλές και άλλες αναστατώσεις έρχονται να μας κλονίσουν και να μας καταβάλουν, ας φέρουμε στο μυαλό μας τη μεγάλη αλήθεια. Είναι κοντά μας ο Χριστός! Συμπαραστάτης και βοηθός. «Ζων εις τους αιώνας» (Αποκ. α' 18). Αδικαιολόγητη, επομένως, θα είναι οποιαδήποτε ολιγοπιστία μας.

Αλλά και για έναν άλλο λόγο θα είναι αδικαιολόγητη. Για τον λόγο ότι έχουμε πείρα της θείας βοηθείας και συμπαραστάσεως από το παρελθόν.

Είναι τόσο πολλά και σταθερά τα δείγματα της αγάπης και της φροντίδας του Θεού στο παρελθόν, ώστε κάθε αβεβαιότητα για το παρόν και το μέλλον αποδεικνύεται όντως αδικαιολόγητη, κυριολεκτικά παράλογη. Πόσα θαύματα δεν είχε δει μέχρι τότε ο απόστολος Πέτρος! Και κατάπαυση τρικυμίας και νεκραναστάσεις ακόμη. Για ποιο λόγο φοβόταν; Οποιαδήποτε θαυμαστή επέμβαση χρειαζόταν, θα την είχε. Άλλωστε και το ότι μόλις προηγουμένως βάδιζε ο ίδιος πάνω στα κύματα θαύμα χειροπιαστό της δυνάμεως του Χριστού δεν ήταν;

Όπως και στους φυσικούς νόμους η επανειλημμένη εμφάνιση ορισμένων φαινομένων μας δημιουργεί τη βεβαιότητα ότι και στο μέλλον παρόμοια θα συμβούν, έτσι και στην περιοχή της ευσέβειας δεν δικαιολογείται αμφιβολία για την αγάπη του Θεού, που τα γεγονότα την αποδεικνύουν σταθερή, ενιαία και αδιάκοπη. Γι' αυτό και ο Χριστός σε μία άλλη περίπτωση ολιγοψυχίας των μαθητών τους ανέφερε σχετικά παραδείγματα του παρελθόντος και τους ρώτησε ελεγκτικά: **«Ου μνημονεύετε;»** Δεν θυμάστε τι έγινε επανειλημμένα άλλοτε; Γιατί λησμονείτε τόσα περιστατικά, που πείθουν και αποδεικνύουν περίτρανα τη δύναμη και την αγάπη μου; (Ματθ. ιστ' 9)

Αλλά και στη δική μας ζωή πάμπολλες είναι οι περιπτώσεις και τα γεγονότα της επεμβάσεως του Θεού. Ασθένειες σοβαρές, κίνδυνοι ξαφνικοί, θεομηνίες και πλήθος άλλων πειρασμών μας απείλησαν, αλλά με την προστασία του Θεού και τις πρεσβείες της Αειπαρθένου τελικά δεν μας έβλαψαν.

Γι' αυτό είναι αναγκαίο να θυμόμαστε τα γεγονότα αυτά. Κάπου να τα σημειώνουμε, για να μην τα ξεχνούμε. Αυτά να κρατούμε σε ημερολόγια και λευκώματα και όχι άλλα κοσμικά και ανούσια γεγονότα. Ακόμη και να τα γιορτάζουμε. Να τα διηγούμαστε στις νεότερες γενιές. Όστε και εκείνοι και εμείς να στερεωνόμαστε στην πίστη και να προφυλαγόμαστε από την τόσο αδικαιολόγητη ολιγοπιστία.

Καθημερινά να επαναλαμβάνουμε με συναίσθηση και πίστη: «Έχει ο Θεός! Μήπως μας ξέχασε ποτέ μέχρι τώρα; Θα βάλει και πάλι το χέρι του! Και της Παναγίας μας μεγάλη είναι η χάρη. Πιστεύουμε και περιμένουμε το θαύμα! Δεν θα μας αφήσει! Έχει ο Θεός!»

Η ολιγοπιστία δεν είναι αποτέλεσμα σκέψης. Από όσα ειπώθηκαν έγινε φανερό ότι δεν έχει κανένα λογικό έρεισμα. Παρουσιάζεται μάλλον σε στιγμές κάμψης της ψυχής, που ο πονηρός επιτίθεται ιδιαίτερα ορμητικά και προσπαθεί να μας

αποξενώσει από τον Θεό, να μας δημιουργήσει πανικό και να φέρει απόγνωση. Αλλά όχι! Όσοι πιστοί, έγκαιρα ας πάρουμε τα μέτρα μας. Πριν παρουσιαστεί η ολιγοπιστία, ας θωρακίζουμε κατάλληλα την ψυχή μας. Ας καλλιεργούμε τη σκέψη της παρουσίας του Χριστού και ας εντρυφούμε στού παρελθόντος τα θαυμάσια έργα του. Ωστε την ώρα του πειρασμού να βρεθούμε σταθεροί, ακλόνητοι, ολόθερμα πιστοί. Να αναδειχθούμε με τη χάρη του νικητές!

